

Unokák és nagyszülők – nagyszülők és unokák

/avagy mi célból kapunk átutazó vendégeket,
illetve hogyan fogadjuk, hogyan szeressük és hogyan engedjük el őket???

Abban az állapotban, életszakaszban vagyok, hogy valamelyest középről figyelhetem ezt a kérdéskört. Nem vagyok már unoka és nem vagyok még nagyszülő.

Viszont voltam unoka és láttam a saját nagyszüleimet, illetve látom a gyermekeim nagyszüleit, akik ugyebár az én szüleim...

Természetesen vannak személyes tapasztalataim, vannak szép és nehéz megtapasztalásaim... Mivel ezek személyesek, csak részben fogom említeni őket. Sokkal inkább szeretném átfogóbban, kicsit rálátva végiggondolni Veletek, mit is rejt magában ez a nagyon sokrétű családi kapcsolatrendszer, szeretet kapcsolat.

Mikor Bea megkeresett azzal, hogy tartanék-e nektek egy beszélgetés-indító előadást erről a témáról, azt válaszoltam, hogy nagyon szép és gazdagító lehet egy ilyen közös végiggondolás, ugyanakkor nagy bátorság is kell hozzá, ha tényleg a mélyére akarunk tekinteni. Ha tényleg meg akarjuk érteni, kit-mi mozgat, miért történik ez vagy az a családjainkban, esetleg miért nem értjük meg egymást, vagy miért nincs őszinte bizalom... Mi van a mélyben???

Ha valaki már évek/évtizedek óta igyekszik értelmet keresni a felszín történései mögött, igyekszik tudatosan/öntudatra ébredve élni az életét, az tudja, hogy ez egy nagy kaland! Kaland, ami nem mindig kellemes, ugyanakkor talán legfontosabb küldetésünk, feladatunk lehet ebben a földi életünkben.

(Itt egy picit szeretnék arra kitérni, hogy eddigi 41 életévem megtapasztalásai, mélységei, magasságai, találkozásai és folyamatos tanulni/megérteni/megélni akarása nyomán kialakult bennem egyfajta nagyon erős hit, avagy bizonyosság. Hiszem, hogy Istenből, az EGY-ségből eredünk. Egyek vagyunk Őbenne. Viszont egyéni öntudatra ébredésünk nélkül nem történhet meg a megváltásunk/hazatalálásunk misztériuma. Ez a folyamat – az én hitem szerint-életek sokaságának láncolatában tud bekövetkezni/végbemenni. Gyermekkorom óta olyan megtapasztalások értek, amik nyomán egyre erőteljesebb bennem a bizonyosság, hogy életeink összefüggnek. Nemcsak hatnak egymásra, hanem szigorú törvények szerint megvalósulnak tetteink következményei. Megéljük, amit cselekedtünk, és megcselekedjük, amit meg kell élnünk.

Így a nagyszülők és unokák témájáról is csak ezzel a látásmóddal tudok nyilatkozni, és remélem, el tudjátok fogadni, ha a Ti véleményetektől esetleg az én megközelítésem nagyon távol áll.)

Tehát:

Szeretném, ha megpróbálnánk együtt nem csak a felszíni kérdésekről beszélni -ki-mikor-hogyan-mit?-, hanem sokkal inkább a miért?-ekről.

Ma már biztosan tudom, hogy minden okkal történik. Jelen megtestesülésemkor okkal választottam a szüleimet, ebben a környezetben, ebben a kultúrában. Okkal választottak ugyanúgy engem/minket a gyermekeink, mielőtt hozzánk születtek...

És itt jön az első fontos kérdés!

Elgondolkodtató, hogy mennyire érzem azt, hogy a gyermekeim, unokáim az **enyémek**? Mennyire gondolom azt például, hogy az én folytatásaim? Akár csak azon a szinten, hogy büszkeséggel tölt el, ha rám hasonlít a gyermekem, az unokám. Vagy irritál esetleg valamelyik gyermekem, unokám...

Elgondolkodtunk-e már azon, hogy miért? Persze rengeteg ismert/ már megtanult oka lehet ezeknek az érzelmi kapcsolódásoknak... Magamat látom benne? A ki nem élt, meg nem valósult múltamat? A meg nem kapott dolgokat szeretném nála bepótolni? (pl. szeretet, törődés, anyagi támogatás...) Vagy a kapott, de fel nem dolgozott terheket vetítem rá akár akaratomon kívül? A nem tudatosult sebeim, vagy a racionális megközelítéssel, mesterségesen akart változtatásaim sokszor csak pont a „ló túlsó oldalára” segítenek. Nem kaptam elég szeretetet, lehet, hogy esztelenül túl-szeretek, majomszeretettel. Azaz magamat szeretem benne tovább.

Esetleg túl nagy szigorral voltak velem szüleim? Akkor én azért se így fogok tenni. Ma úgyis közkedvelt látszat-szeretési mód a korlátok nélküli, liberális, látszólag gyerekközpontú nevelés... Vagy pont az ellenkezője: nem tudtam feldolgozni a meg nem értett gyerekkoromat, így zsigerből szigorú szülő/nagyszülő leszek. Nálam is így volt, túléltem, utódaimnak sem lesz baja egy kis szigortól...

Észrevettétek talán, hogy bármelyik megközelítést írtam le, mindegyikben ott vagyok ÉN, az egom és Ó, az utódom... Az utódom, ahogy én látom!

Kicsit mintha a tulajdonom lenne. Kicsit mintha az egom azt érezné, hogy jogom van vele kapcsolatban bármire...

Pedig NEM! Biztos ismeritek azt a gondolatot, hogy „**a gyermekeink csak átutazó vendégek**”. Azaz nem a mi tulajdonaink! De mit kezd az ember egy (esetleg több) átutazó vendéggel???

Hát először is tiszta, rendes házba fogadja őket. Azaz lankadatlanul azon fáradozik, hogy letisztulva találkozzon velük. Lefordítva: igyekszem folyamatosan figyelni, mit-miért teszek. Megpróbálom fülöncsípni, hogy miért úgy reagálok. Megpróbálom megkeresni, honnan jön az a nagyon erős lelkesedés vagy ellenérzés, amit egy gyermekem, vagy unokám felé érzek. Mert ezt jelenti a házam tisztán tartása! A kompetenciám eddig tart!

Így eljutottunk a következő fontos kérdéshez:

Sok szülő, nagyszülő szentül hisz benne, hogy feladata, méginkább kötelessége továbbadni dolgokat. Például hitet, szemléletet, feladatot. Ezt így összefoglaló néven szokták nevelésnek is nevezni. Hát persze!... Egy szülő, nagyszülő **FELADATA** a jót továbbadni, a megtapasztalásokat megosztani, a veszélyekre a figyelmet felhívni, tanítani, okítani, nevelni... Szerintem ez nagy önbecsapás! Nem feladatom tudni és megmondani az utódomnak a tutit! Nem feladatom és küldetésem a jövőt terelgetni, meghatározni, uram bocsá' befolyásolni direkt módon!

Egyetlen felelősségem van: otthon lenni önmagamban! Tisztára seperni a házamat, hogy ott jó legyen a vendégnek (és persze magamnak is!). Ahhoz, hogy meglássam és megismerjem őt, aki hozzám tért be/engem választott, nem szabad egy előre elképzelt vendég-képet létrehoznom. Nem énnekem kell meghatározni, hogy ki a vendégem! Határozza majd meg Ó! Fedje fel majd ő, hogy kicsoda, és miért jött! Akarjam tényleg őt meglátni! A gyermeket, vagy unokát, aki közénk született. Talán eleinte csak figyelgessem csendben: Ki ő, mit hozott?

Mit akar ezen keresztül tanítani nekem? Helyesebben fogalmazva: Mit tanulhatok, miben fejlődhetek azáltal, hogy ő olyan, amilyen?

(Mielőtt azt gondoltam, hogy teljesen szabadelvű hülyeség ez az egész, a REND kedvéért kiegészíteném azzal, hogy ez a megközelítés nem azt jelenti, hogy nálunk otthon anarchiában történnek a dolgok, sőt! Igyekszem a természet törvényeit felismerve alkalmazni azokat. Azaz nincs abszolút szabadságuk a gyermekeinknek, nem hagyunk rájuk mindent, nem ők határozzák meg a családi-szekér haladásának irányát! Az együttélésnek igenis vannak szabályai!)

A mélyebb értelemben vett szemlélve megismerésre gondolok inkább! Szerintem nem az a jó irány, hogy racionális elvek alapján farigcsálom a gyermekemet, unokámat. Vagy „jó példát” akarok neki mutatni, elvárva, hogy ő azt kövesse... NEM!

Nekem (nagybetűkkel) CSAK az a dolgom, hogy hitelesen, önazonosan, öntudatra ébredve éljem a saját életemet.

Ha ezt így sikerül, megtettem mindent! Felelős elsősorban magamért vagyok! Persze, ha ennek a nem kis élet-feladatnak, küldetésnek eleget tudok tenni, sokkal többet is véghezviszek! Láthat a gyermekem/unokám valakit – aki azon túl, hogy a szülője/nagyszülője – valamiért érdekes lehet neki is! Lát egyfajta életutat, és lehet, hogy talál benne olyat, ami számára hasznosítható, beépíthető.

DE ez az ő egyéni döntési szabadsága!

Felmerül egy újabb fontos kérdés:

Tisztában vagyok-e azzal, hogy nincsenek jogaim, képmutató-felelősségem, és ebből kifolyólag nem lehetnek elvárásaim sem az utódommal kapcsolatban? A vendéget, aki betér hozzám, tiszta otthonba fogadom, megismerhetem, tanulhatok tőle. Ő is megismerhet, tanulhat tőlem, ha úgy dönt, de nem lehetnek elvárásaim arra vonatkozóan, hogy milyen lesz az ő otthona, azaz ki lesz ő?

Továbbmegyek: az **unoka viszonylatában** talán pont az a könnyebbség, hogy ő már a tőlem/tőlünk kikerült vendég vendége. Talán még inkább az élet áldása ez, hogy őt már szemlélhetem távolabbról. Mert – többek között – már nem nyom a látszat-felelősség terhe. Már nem érzem úgy, hogy nekem KELL befolyásolnom, terelgetnem! Ott vannak erre a szülei hála Istennek...

Érdekes az élet. Talán pont ez lehet egy szép lehetőség, hogy az elszámolási életszakaszomban ajándékba kapok új életet az unokáim személyében. Erre mondtam az elején, hogy ehhez kell igazán nagy bátorság. Mert bizony ekkorra már lettem sok mindent az asztalra. Megtörtént, aminek meg kellett történnie. Eljutottam addig, ameddig. És ha úgy alakult az életem, kaptam unokákat. Bár ebben még nincs tapasztalatom, de ugyanazt tudom elképzelni, mint amit a gyermek-szülő viszony kapcsán már említettem. A lehetőség most ismét adott, hogy rátekintsek magamra. Megint végig lehet söpörni a házat. Van-e még szőnyeggel elfedett kosz a padlón, vagy poros, eldugott kacat a padláson? Azaz: van-e olyan kérdés, amit még nem tisztáztam magammal, nem tisztáztam a körülöttem élőkkel, esetleg gyerekekkel/unokáival? Mi mozgat, ha felmerül a kérdés a gyerekeim részéről: „Légszi segítsenek vigyázni az unokákra! Tudnátok-e kölcsönadni pénzt pár évre?” Avagy: „Megoldjuk mi magunk, most nincs szükségünk a segítségetekre! Mi másképp gondolkodunk, ne szóljatok bele az életvitelünkbe, családi dolgainkba!”

Hú, ezek ijesztő mondatok, helyzetek! .... Lehetnek, HA!

Ha még mindig nem tettem rendbe múltbéli sebeimet, Ha még mindig nem néztem tükörbe saját vágyaimat, elvárásaimat illetően. Ha még mindig nem sikerült kigyógyulni a nevelnem-kell, hatnom kell kényszerbetegségéből. Ha még mindig mások életét akarom inkább rendezgetni, ne adj' isten befolyásolni...

Mi az, ami segíthet ekkor?

Talán a legfontosabb: a szabad akarat megadása!!!

Hitem szerint az egyetemes szeretet magába foglalja a teljes szabadakarat megadását. Ha legvégső célunk az EGY-ségbe való megtérés, az nem történhet meg az egyetemes szeretetetté válás nélkül!

Azaz földi életünk remek gyakorlópálya arra, hogy kifejlesszük magunkban eme képességet. Az Isteni/egyetemes szeretni tudást. Ami más dimenzió, mint a mi családi viszonyainkban működő, részben ösztönös, részben tanult szeretet. Ezzel nem lealacsonyítom ezt a fajta szeretetet, sőt! Fontos tanulószakasz az, amikor megértjük és átnemesítjük a családi-kötődés kisbetűs szeretetét, a feltételekhez nem kötött, a másik szellemlény valódi látásán és elfogadásán alapuló nagybetűs SZERETETTÉ.

Képpé válók-e gyermekemet/unokámat CSAK szeretni? Az emberen túl, valódi énjét meglátni, elfogadni és szeretni? Belefér-e ebbe a szeretetbe az, hogy elengedem őt a családi kötelékből, megkötöző szeretetből? Elfogadom-e, hogy neki is meg kell tapasztalnia azt, ami az útján rá vár? Hiszek-e abban, hogy minden okkal történik? Az ő életében éppúgy, mint az enyémben?

Ha a hitem valódi, akkor nem lehet kétségem afelől, hogy – mint minden emberben – a gyermekeimben/unokáimban is ugyanaz az Isteni törvény működik. Ők is ugyanabból az őseredetből, Isteni EGY-ség állapotból indultak útnak. Ugyanúgy úton járnak, és az EGY-ségbe tartanak. Azt pedig el KELL fogadnom, hogy mindenki más tempóban, más úton, más megtapasztalások révén jut el a megváltásig. A saját megváltásáig.

Egymás életének természetesen része vagyunk, de a birtokosjelző az ego csapdája. Megpróbálja elterelni a figyelmemet, a fókuszomat az élet valódi céljáról, feladatáról. Amíg azzal kötöm le a figyelmemet, hogy folyamatosan az utódaimmal foglalkozom, esetleg bele akarok folyni az életükbe, vagy az energiámat arra fordítom, hogy kritizálom őket a háttérből, tévúton járok! A túlzott belefolyáskor nem a saját életemet élem. A látszólag építő kritika megfogalmazásakor elsősorban az egomnak van szüksége arra, hogy kimondja, véleményezze utódaim életét (addig sem a tükörbenézéssel foglalkozom...)

Sokkal jobban járok, ha a fókuszomat ilyenkor ismét befelé fordítom, magamba nézek.

A helyes kérdés mindig az:

Mit tükröz nekem vissza a gyermek/unoka? Mire mutat rá? Mivel van még dolgom?

A szülő-gyermek/nagyszülő-unoka kapcsolatrendszer sztereotip problémái, kérdései szerintem nem válaszolhatóak meg általánosságban. A belső vezetőm, a letisztult állapotban megszólaló belső hangom megmondja, hogy mikor és mit kell tennem. Azaz, ha újból és újból kitakarítom a házamból az egom vágyait, elvárásait, kivetítéseit, az sem jelent gondot majd, ha néha nemet mondok, és az sem gond, ha igent...

A folyamatos belső munkám során /nyomán Tudni akarom tehát, hogy mit-miért teszek, mondok, vagy mit miért nem teszek, nem mondok! És akkor az adott helyzetben születhet olyan döntés, ami nem csak az én fejlődésemet szolgálja, hanem hozzásegíthet másokat is – a gyermekeimet, unokáimat – az ő fejlődésükhöz.

Hitem szerint a valódi segítség ez!

Hiszen mi másért jöttünk erre a Földre? Az emberiség felébredését segíteni, az öntudatra ébredés által a megváltáshoz eljutni!

Kicsit összegezve az eddigieket:

Okkal történik minden! Okkal születünk valahová, és okkal születnek hozzánk!

A felszín eseményei, problémái mögött mindig a miért?-ekre kellene választ keresnünk.

Az egyik legizgalmasabb, ugyanakkor legnehezebb kérdés: Mit tükröz felém a gyermekem, unokám? Mire mutat rá, hová fejlődhetek még általa?

A családi kapcsolatok – éppúgy, mint az összes emberi kapcsolat – lehetőség arra, hogy eljussunk valódi énünkhöz, önvalónkhoz!

Feladatunk, hogy felismerjük önmagunkban és a másik emberben az Istenit! A gyermekeinkben és unokáinkban is!

Le kell tennem a birtokló szeretetet, tudva azt, hogy a gyermek/az unoka nem az enyém! Nem lehet a múltam és még kevésbé a jövőm! Őneki önmagának kell lennie!

Az egyetemes szeretet kifejlesztése, a másik ember valódi énjének látása, elfogadása komoly feladatunk!

Az Isteni szeretet egyik bizonyítéka, ha képes vagyok megadni a teljes szabad akaratot a gyermekeimnek és unokáimnak. Mert hiszem, hogy az útjukat be kell járniuk, és végül hazatalálnak!

***

Kérdések:

1. Sikerül-e rálátnod, hogy miért ők a gyermekeid, unokáid? Mit hoztak eléd azzal, hogy hozzátok születtek?
2. Mennyire érzed, hogy gyermekeid, unokáid a tieid? Kivetíted-e rájuk a múltad, a jövőd, a vágyaid, esetleg elvárásaid?
3. Tudsz-e átutazó vendégként tekinteni gyermekeidre, unokáidra?
4. Átutazó vendégeidet mennyire tudod tiszta otthonba fogadni? Mit jelent számodra a hajlékod kitakarítása?
5. Van-e még olyan, amit nem söpörtél ki, nem tudtál feloldani önmagadban a gyermekeid/unokáid kapcsán?
6. Továbbadsz-e olyat, ami neked sem volt jó, vagy túlkompensálsz-e valami hiányt?
7. Mennyire érzed feladatodnak, „kötelességednek”, hogy neveld, formáld, alakítsd a gyermekeidet, unokáidat?

8. Mennyire tudod a fókuszodat magadon tartani?
9. Mit tudsz kezdeni a nagyszülői szereppel? Mit jelent számodra az unoka? Hogyan tudsz viszonyulni hozzá?
10. Van-e Benned késztetés, hogy meg kell felelni családi/társadalmi elvárásoknak a nagyszülői szereppel kapcsolatban?
11. Mennyire vagy megengedő az gyermekeid, unokáid szabad akaratát illetően? El tudod fogadni, hogy ők döntenek el, mit építenek be, mit tartanak fontosnak?
12. Mennyire erős Benned a családi szeretet? Mennyire tudod esetleg Emberként szeretni gyermekeidet/unokáidat?
13. Mi a valódi segítség az utódaink, a jövő számára?

[Kierblewskiné Bóta Zsuzsanna előadása
elhangzott 2019. június 8-án, Érsekvadkerten]

*É*s egy asszony, aki mellére csecsemőt szorított, azt mondta:

Beszélgj nekünk a Gyermekéről.

És ő így szólt:

Gyermekeitek nem a ti gyermekeitek,

Ők az Élet önmaga iránti vágyakozásának fiai és leányai.

Általatok érkeznek, de nem belőletek,

És bár véletek vannak, nem birtokaitok,

Adhattok nekik szeretetet, de gondolataitokat nem adhatjátok,

Mert nekik saját gondolataik vannak,

Testüknek adhattok otthont, de lelküknek nem.

Mert az ő lelkük a holnap házában lakik, ahová ti nem látogathattok el, még álmaitokban sem.

Próbálhattok olyanná lenni, mint ők, de ne próbáljátok őket olyanná tenni, mint ti vagytok,

Mert az élet sem visszafelé nem halad, sem a tegnapi meg nem reked.

Ti vagytok az íj, melyről gyermekeitek eleven nyílként röppennek el.

Az íjász látja a célt a végtelenség útján, és ő feszít meg benneteket minden erejével, hogy nyilai sebesen és messzire szálljanak,

Legyen az íjász kezének hajlítása a ti örömetek forrása;

Mert Ő egyként szereti a repülő nyilat és az íjat, amely mozdulatlan.

/Kahlil Gibran: A Próféta/